

Господжа Христодактилица можѣ да чуе тѣзи послѣд-
нитѣ думы, и въ гърдытѣ ѿ кипеша гнѣвътъ; сдърже ся
обаче и рече язвително.

— Ще има ли добрътъ волѣхъ Господжа пѣвачица да ся
откъсне отъ честытѣ израженія на неблазненнѣхъ дружбѣхъ
и да попѣе?

— На радо сърдце, Господже, рече пѣвачката. Знаете
че дружбага ми къмъ бейтъ е чиста. Той е първытъ чело-
вѣкъ когото съмъ познала тука на тѣзи чужда за мене земѣ.

И ся оттегли за да земе згодното мѣсто въ стайкѣхъ
за да пѣе.

— Така е, рече бейтъ. Това е истина.

Господжа Христодактилица си захапа устнытѣ неволно
нѣкакъ и въ забравяніе; послѣ тя настави:

— Дѣто ще ся каже вы ся познавате отъ много врѣме,
бей ефенди.

— Прѣди три мѣсеца.

— Радувамъ ся! Като е тѣй имате право поради нѣкъ
да ся смыслите за насъ.

— Не думайте така. Благодареніето че въ вашытъ домъ
имаше да видѣхъ еднѣхъ чужденкѣхъ, коѣхъ имавъ честь да
познамъ съ първото ѿ въ града ни идваніе, чужденкѣхъ, то-
козъ отличнѣхъ и благороднѣхъ, то ми произведе двойнѣхъ радость.

— И за това ся вижда че ще ѿ почтете съ рѣдкы елмазы.

— Думата ми е священна.

— Правѣте каквото обичате, беймъ. Но да вы кажѣ по-
мнѣте съ коѣхъ говорите.

И това издума домакынѣга съ таквозъ умиленіе и та-
квѣхъ горестъ, што бейтъ осѣти че кръвъ-га му въ жи-
лытъ му заклока. А когато госпожа Христодактилица си о-
тиваше къмъ сѣдалището си той приговори излека.

— Помнѣхъ че говорѣхъ съ омази, коѣто ми изѣде имота.

Между това пѣвачката поченѣ да пѣе сладкогласно най-